

BITSTATE EPISODE 3

Hamed forlader Fælleden ad sydporten, The End står der med blodig grafiti over porten der stråler i syntetiske fotosyntese. På den anden side starter en art flydebro der strækker sig endeløst mod højbanen i det fjerne. Hamed er forvirret og glad, hardtoppen hårdt mod hans ryg.

Flydebroen ser ud til at være et kontinuerligt projekt der hele tiden skal vedligeholdes. Hvert forår oversvømmes 85 procent af Amager og denne slags flydende pontonbroer er almindelige overalt herude. I dette tilfælde forbinder den Fælledens sydport med højhuslummen ved Bellatower metro. Dengang da vandet først begyndte at stige forlod de rige hurtigt penthouselejlighederne med for meget udsigt over vand, lejlighederne blev usælgelige og investorer og bykonger opgav i denne optøjrsrige periode at gøre noget ved de gondolsejlende bz'ere der gjorde tårnene og prestigeprojekterne til et fugtplaget slumkvarter. Disse gondolierz bjærger plast, aluminium og zink, fra for længst ødelagte solcelleanlæg. Metroen kører stadig, den servicerer både disse udkantsudskud, men også centrumbeboere der i højere og højere grad kommer til Fields for at handle på de illegale markeder der naturligt skyder frem som padehatte i fugtige og lovløse områder.

Hamed bevæger sig vuggende igennem folkemængder der bevæger sig til og fra Fælleden - Sydporten og metroen er den hurtigste vej til centrum. Pontonbroen bliver bredere og bredere jo tættere han kommer på højbanemetroen. Til sidst er det ikke længere en bro, men snarere et enormt flydende marked spredt omkring metrostationen. Der er et virvar at boder og små og store stande hvor gondolierz falbyder en

uhelset blanding af tungmetaller, søgræsser, søagurker og forskellige ulækre men spiselige alger. Hamed køber morgenmad fra en gadesælger, tangbolle med fisk, 23 penge. Sælgeren er kommet direkte fra Holmene med morgenens piratfangst, hans sydvest drypper på ladcyklen der blaster bulgarsk vanvids-folk ud af det indbyggede soundsystem. Han er måske en af de mange der er kommet til øreslummen fra øst- og sydeuropa i de sidste tre årtier. Fortrængt af tørke og arbejdsløshed. Herude er fiskeren en del af et flydende parallelsamfund der supplerer København med 70 procent af fødevarer. Hamed spiser bollen ved foden af trapperne imens togene hviner over ham. En flok geder passerer bæhene og i et øjeblik titter solen frem og det hele er fredeligt.

I metroen, et sted imellem Bryggen og Kongens Nytorv, hvor tunnelerne mødes - mærker Hamed en fremmed varme på sit højre lår. En kvinde presser sit ben mod hans. Ud af øjenkrogen ser han noget langt og meget rødt hår, han flytter instinktivt sit ben.

“Hvis du giver mig mappen får du 5000 b-mønter.” Kvindens stemme er uventet. Benene skubber igen, iført hullede jeans.

Hamed vender sig imod hende, han genkender hende. Det er kvinden med fletningerne i bussen under langebro.

- Hvem er du?

Hun svarer ikke, men tager en skærm af en af utallige lommer.

- "Det er ikke vigtigt", hun åbner sin hånd hvori en skærm viser at hun har 5000 penge rede til overførsel. "Du er ude hvor du ikke kan bunde, giv mig mappen og glem alt om alt det her."

Hamed har aldrig så meget som set 5000 penge før. Det er mere tre gange så meget som Kejseren betaler. 3 månedslønne for asylnægtede. Han kunne købe medicin til sin mor og nye sko til sine søstre. Han kunne bestikke sig til en spritny elektrisk cykel. Eller han kunne flygte til Sverige - menneskersmuglere falbyder deres services til alle med penge hvis man ved hvem man skal tale med - han kunne flygte fra alt det her og starte forfra.

Men det giver ikke mening. Der findes ikke lette penge. Han kigger på sine hænder og beslutter at ignorere hende.

En anden hånd kommer op ad en anden lomme og jager noget kold og ondt ind i siden på Hamed.

"Dette er en hammertaser 3000, tag mappen op og læg den på dit skød eller vink farvel til dine nerve-ender."

Hameds hjerte slår dobbelt - taset af biologi. Han vil sige noget - men alt der kommer ud er en lille lyd: "Pfirr".

Taseren bliver trykket hårdere mod hans ribben, Hamed kan mærke metalspidserne presse mod hans hud, en mikrobar fra at pierce huden. Hamed tager langsomt armene op og løfter mappen op ad rygskjoldet og ligger den på skødet.

Metroen er kun halvfuld og de andre passagere er storby-introverte, og ingen ligger mærke til noget, eller også er de ligeglade.

"Tag din skærm og modtag pengene - jeg er ikke tyv." Kvinden slapper presset med stødvåbnet en smule.

Hamed tager sin skærm frem. ACCEPTÉR PENGE-TRANSFER FRA #HELLGIRL?

Hamed accepterer og pengene er hans.

Kufferten er hendes - Hellgirl's kuffert nu. Hamed har fucked det hele op. Han skubber den over imod hende, hun fjerner taseren og putter den i lommen, rejser sig med det samme og går tilbage i toget, op til den fjerneste dør, parat til at smutte ud og forsvinde ved Nytorv.

Toget bremses og stopper. Lyset går, og den rødgule nødbelysningen slår til. En kollektiv ængstelse suser igennem menneskene i metroen og forvandler dem til en organisk masse af dumme urinstinkter, massen rejser sig op og kigger sig omkring med utallige hoveder.

En stemme lyder fra højttalerne: "Øh vi har i øjeblikket ... tekniske problemer på Nytorv Station, og alle toge holder derfor stille." Ikke den stilsikre maskinkvinde der plejer at annoncere i metroen. Nu mere sikker: "Vi regner med at genoptage normaldrift om få minutter."

En pludselig lyd får kollektivet til at reagere, en dør bliver tvunget op - tre døre nede. Ind kommer 8 personer, i hvad der ligner mørkegrå uniformer. Men cirklen og strengen på stjernene i uniformens revers lyser op som neon og identificere de indtrængende metro-jackere som Frontex-officerer - alle immigranternes frygt. Hamed rejser sig nervøst og kigger på de andre passagerer. De ser ikke ud til at vide hvem de har med at gøre. Deres uniformer må i virkeligheden være euroblå, belysningen skjuler ikke de euroblå i Hameds mareridt. Euroblå mænd slår døre ned midt om natten. Euroblå mænd får små drenges fædre til at forsvinde. I hvide heldragter. For altid.

Hamed ryster. Og begynder at bevæge sig ned mod indgangen, væk fra euroblå, mod Hellgirl - de får i et øjeblik øjenkontakt - de deler noget et øjeblik - en frygt eller noget andet, så er det væk.

Pludselig er toget fuld af crowdcontrol-droner.

“Ned på gulvet. Ned på gulvet,” virrer de maskinelt og beroligende og skaber pludselige paniske reaktioner i massen. Folk kaster sig ned - nogle prøver at løbe mod den åbne udgang og bliver skubbet ned.

Frontex-officerene begynder at råbe om at ingen skal gå i panik og alle skal tage det helt roligt, imens de maser sig hen imod Hamed.

Hamed når ned til Hellgirl der stivnet stirret på den mareridtet bag ham. Hamed ignorerer hende og flår plastikket af nøddørs-åbneren. Han begynder at trække i håndtaget - Hellgirl kommer ud af trancen og skubber på de nu centimetre åbne dobbelt døre. Hamed kan ikke undgå at høre bag råbene bag ham: “Der er han. Han er flygtning. Han får ikke asyl. Han for aldrig asyl. Stop ham.”

Endelig er dørene åbne nok og Hellgirl slipper ud med Hamed lige bagefter. De begynder at løbe.

Hamed og kvinden der kalder sig Hellgirl løber væk fra toget, modsat køreretning. Hamed ved at da de byggede metroen lavede de nødudgange for hver 600 meter tunnel. Men det var før optøjerne på Christianshavn og den bydels totale nedlukning og den medhørende forsegling af metrostationen. Adrenalin og flugten fra overstatslige politienheder udelukker yderligere spekulation. Hellgirl er hurtigere på flugt end Hamed, men i det nødgule lys når hun aldrig uden for synsvidde. Og så op ad barebones metaltrappe - guidet af skilte og

pile. Tre etager lige op og plop ud på gaden, exit af ubemærkelig dør der kun kan åbnes fra indersiden og skarpt skarpt lys.

Hellgirl vender sig mod Hamed: "Bliver du tracked eller forfulgt?"

Hamed øjner kuffert i hendes ene hånd, taseren i hendes lomme.

Smak. Lussing i ansigtet, halvhårdt: "Hallo, blev du forfulgt?"

Tracker de dig eller kufferten?"

"J-jeg ved det ikke - hey du forfulgte mig du ...?!"

"Okay, du ved det ikke - du fattede i hvert fald ikke noget - jeg sad ved siden af dig hele tiden - kunne nærmest høre hvad du tænkte, du er sgu ikke nogen særlig god runner!"

"Jeg havde ikke travlt," mumler Hamed og tager sig til kinden: "jeg tror ikke ikke de fulgte mig - de tracker mig helt sikkert. Shit de tracker os altid."

"Fint," Hellgirl sparker Hamed i skridtet, "vi ses".

Instinktivt i fosterstilling på asfalt, hænderne traditionelt koppende, men hun ramte ikke. Hamed er oppe igen og efter hende. Fuck hende og hendes penge, ånder åndedrættet, lad os se hvordan hun løber.

Hun er hurtig, allerede hundrede meter foran, på vej mod Nytorv.

Hamed accelerer og styrer ind og ud mellem midtdagens

forretningscrowd, de fleste frokostspankulerende eller mødetravle.

Han ved at der er overvågning overalt her, men han er allerede forfulgt, overvåget, opdaget, under lup og på vej i detention, mod eksklusion, ingen forbrydelse, bare straf og straf.

Overraskede og fascinerede udbrud bag ham melder Frontex' ankomst til overfladen (skærme der klikker lyde der simulerer død fototeknologi).

Hun bliver sværere at følge, menneskemassen bliver tættere jo nærmere han kommer på Nytorvs spejloverflade. Den sædvanlige kæmpecrowd dyrker buddha-chi.business på Nytorv - profitøgende power-yoga, bliv-en-bedre-leder-zen og how-to-be-succesfull-cha-cha-cha. De fleste med individuel kropsdata-tilpassede maskinvoice-instruktører i ørene. Spejloverfladen ophæver grænsen imellem opad og nedad og gør al færdsel til et eksperiment i at fucke med din krypdyrshjerne. Ind i dette orgie af kollektivt selvudviklende solopsi tæver Hellgirl som tydeligvis ikke er crowdrunner som Hamed. Og det er for Hamed et spørgsmål om at følge kaos, som i en kungfu-kamp med fem tusind tai-chi munke - der endnu ikke er nået til stadiet hvor man er hurtig og rent faktisk slår på nogen.

Virrende vibrationer bag ham anmelder dronernes opsporing af ham. De har sikkert tazere og trace-våben, men i denne crowd burde Hamed være sikker.

Ved midten af pladsen når Hamed op på siden af Hellgirl, bevæger sig over under lemmer, kroppe.

“Det er min mappe, giv mig den tilbage!”

Hun kigger overrasket tilbage, hun har tydeligvis regnet ham ude af spillet.

Hamed prøver igen: “Giv mig mappen, og jeg løber et andet sted hen”. Hun prøver et pludseligt retningskift, springer over et hegn og rundt om en statue. Hamed er ved hendes side et øjeblik efter igen. Han vinker vildt til dronerne og deres herrer: “Her her, vi er her. kom og tag os. Hallooo.”

Hellgirl giver ikke op. Hun skubber en ældre hipster lige ind foran Hamed, der i alt vinkeriet fælder dem begge. Op igen og Hellgirl er væk.

Hamed prøvet at spotte hende, spotte unormale flokbevægelser. Den væltede motionist begynder at råbe og skrige, tager billeder med sin skærm. Alle mennesker er højere end Hamed. Hun er forsvundet. Men dronerne har ikke noget problem med at finde Hamed, han ser 5 der på trods af den store menneskemængde har retning lige imod ham. Der er ingen tvivl, Hamed bliver tracked. Han siger undskyld til den ældre mellemleder-cum-sektmedlem, og løber videre.

Ud og ind. Op på en skraldespand. Dronerne begynder at summe om ham. Venlige dronstemmer droner: "Forhold dig i ro. Bliv hvor du er. Frontex kommer. Forbered dig på at blive pacificeret." Frygten stiger, spejder efter Hellgirl, håber ikke dronerne tazer ham. Barnlig panikangst for hvepse pulserer. Kæmpestore autoritære hvepse. Der er mange der filmer allerede.

Der er hun, vilde dreads i flugt ind af en port i tung arkitektur. Hamed ænser den euroblå kile af kropslig sagsbehandling bag ham og springer og ruller ned igennem 4 ældre powerdamer og deres yngre kærester. Igennem crowden, buzz i nakken og ind ad porten, der er underligt lang og atypisk snæver. Hamed fornemmer en gårdhave derinde. Hellgirl kommer sprintende tilbage, og bekræftiger at det er en blindgyde. Urutineret.

"Hvornår holder du op med at løbe efter mig?" Hvæser hun.

"Når du giver mig mappen tilbage, Frontex er her om 30 sekunder, dronerne kommer..", når han at sige netop som åbningen mod Nytorv fyldes af dronende quadroptere: "FORHOLD DEM I RO. AFVENT PACIFICERING.

Hamed har på en eller anden måde overhånden, alle facts ved situationen til trods. Et helt liv med at være fucked giver en hvis friskhed i enhver situaton. Frygt og lede til trods, det her er sjovt.

Hellgirl virrer usikkert med hovedet, fra dronerne til Hamed. Hun tager mappen og ligger den på brostenene. Vender sig mod dronerne og trækker en bananformet tazer fra hoften. Sigter på den første dron, og skyder. "DE VIL BLIVE PACIFIZZZZZZZZZZ", hurtigere end man kan se dem flyve, sidder der to metalstifter i dronen på lange wires spolet ud af bananen, gnister springer og dronen rammer jorden som et æggeur fra et stratosfærefly.

Pop siger den næste dron, og spoler flyver fra drontazer, men de rammer tilsyneladende ikke, for Hellgirl træder upåvirket under den og jager spidsen af den affyrede banan op i dronens underside. Sådan en tazer kan kun affyre en gang før den skal rulles ind eller have en ny kasette, men spidsen er også elektrificeret og kan bruges som et nærkampsvåben. Dronen jager gnistblødende ind i væggen hvor den elektrisk beklagende falder til jorden. Hun ejectere kassetten fra bananen, og sætter i løb. Giver den næste dron et flyvende målsark, den ricochere mod tunnelloft og eksploderer, rotore over det hele. Hellgirl løber mod udgangen, men falder krampende til jorden. Hun konvulserer, bliver ved med at få stød. Skriger umenneskeligt. Den fjerde dron har ramt hende med sin tazer, to elektrificerede nåle i låret. Hamed bevæges, tager den første fældede dron i en hånd og tyrer den lige i synet på den der fik ram på Hellgirl, dron ud over det hele. Den femte dron flyver ind i væggen tilsyneladende uden grund, og går fra hinanden. Hellgirl stønner og trækker sig op, trækker spolenåle ude af låret, sender Hamed et blik, og humpeløber ud og væk. Hamed samler mappen op, netop som Frontex officerene

dukker måbende op i portåbningen. Han spæner længere ind og kommer ud i en grøn brønd, en lodret urskov, en vertikal jungle.

Luften er fugtig. I midten er der et springvand som i traditionelle arabiske huse. Hamed har set et væld af små elektriske springvand i betonbloklejligheder. Små og kulørte. Det her er lavet af kobber, irret. Formodentligt rester fra et tag, Christiansborg måske. Meget fint. Forstøver vand i en søjle flere dekameter høj. Luften er diset. Gulvet er lavet af små firkantede sten-pixels der former mønstre og billeder. Hamed kan se noget der ligner en stiliseret dron.

Gårdens lodrette flader er dækket af regnskov. Gården har måske engang været rektangulær, nu er den en irregulær oval af organismer der øverst næsten kvæler himlen i lianer og slyngplanter som Hamed aldrig vil kende navnene på. Han ser fugle, og firben, og måske en lille abe. Skrårk siger det blandt andet.

Tramp ekkoer i porten. Hamed begynder at panikke. Han ved hvad de gør. Ved den mindste lovovertrædelse kommer du til at sidde gemt væk i isolation et sted, indtil du en dag pludselig bliver sendt på et fly og eksporteret til et eller andet helvedeshul. Hvis du er heldig kan du bo på gaden i en af den fjerde verdens metropoler - steder hvor underklassen har underklasser. Mere sandsynligt bliver du modtaget af folk i uniformer og gemt væk indtil du dør.

Hamed sponser hen til den nærmeste væg og prøver at gribe fat i et virvar af kæmpemæssige blade og slimede planter, han får fat og begynder at klatre. Bygningens oprindelige vægge er dækket af en trådvæg der er fyldt med hvad end regnskoven gror i. Der er mange rødder der vokser ud og op, og det er let at få fat på når man er

Hamed. 2 meter oppe, begynder de at råbe at de bare vil snakke lidt. Hamed ser ikke ned. Det skramler i skoven, klumset funktionær med hang til vold klatrer i træer. Hamed klatrer hurtigere. 20 meter oppe vokser et træ ud, et kæmpe træ, det bugner af frugter. Frugter der lugter af kirtler. Hamed kravler ud og op i træet, helt op i de tynde grene. Han når op over tagrenden og springer.

Regn. Rygge af kobbertag. Hånd hånd fod fod flugt.

Senere, under luge, i et støvet loftsrum hiver Hamed sin skærm frem og stirrer på den.

ILLEGAL.

Blinker det stort og rødt.

FORHOLD DEM I RO.

Står der. Hamed prøver at slukke skærmen. Det virker ikke.

AFVENT PACIFICERING.

Står der også.

TAK.

Hamed bliver tracked. "Shit," siger åndedraget. Han aner ikke hvorfor de vil fange ham - det kan være alt muligt. Han prøver at fange muligheder med hjernen. Han kan melde sig selv. Nej. Han kan smadre skærmen. Nej. Han vil ikke forlade sin familie. En smadret skærm ville bare forøge hans straf.

I et genskær fra den lille kameralinse på skærmen forstår Hamed at han bliver overvåget lige nu, live fra skærmen. De er på vej. Han tænker på hvad Paven ville have gjort.

Åbenlyst. Hamed tager sølvpapirsrollen han fik af Paven, rydder et støvet fake-mahogni bord for enorme skråtbunker af kontormaskiner og bunker af papir, river 5 store stykker sølvpapir af, pakker skærmen omhyggeligt ind, et stykke ad gangen. Hvis det kan afskærme droner, kan det afskærme skærme, men han ville ønske han kunne tjekke det. Han får en idé, trykker igennem sølvpapiret på de fysiske knapper der tager et screenshot af skærmens indhold, hører fotolyden, pakker ud igen og kigger på screenshottet. Øverst oppe over det røde ILLEGAL, står der, "Ingen forbindelse". Det virker. Han pakker skærmen ind igen, i nye stykker sølvpapir. Krøller de gamle stykker sammen og smider dem under et evigt sænket hæve-sænkebord, føler sig spionagtigt. Hamed hører støj et sted, de kommer, løber hen til lugen og ud på taget igen.

Senere er Hamed på gaden igen, via en åben tagdør, og trapper ned - ingen mennesker på trappen og gadedøren åbnes indefra. Skærmen i madpakke-faraday-bur og mappen ligger sikkert i ryggen. Ingen Frontex, et væld af handlende. Alt i butikkerne ser mærkeligt ud, som

fra en anden planet, smykker, diamanter, forsikringer, krystalglas, porcelænsfigurer. Men også briller, frisørsaloner - bare alien, til mennesker fra en helt anden verden. Men ingen stopper ham, eller råber. Ingen kigger på nogen. Storbymennesker.

Senere når han det lille stykke industrihavn der stadig gemmer sig bag de arkitektoniske eksperimenter der er umulige at komme i nærheden af, gated communities for de hyperrige. Nede for enden ligger et stort skib, metralgråt med rustrød vandlinje og en rustrød stribe omkring broen. Det ligner et krigsskib, men har en brugsindustriel skæring. Spidsen af skibet hælder skråt ned mod vandet, og bærer det rustne lig af hvad der engang har været en harpulkanon. Noget voldsomt er sket med kanonen, den folder sig ud som en metalisk blomst, som en kanon der er eksploderet i en tegneserie. Den sidste af de store hvaler døde sidste år, sabotagen er åbenlys. Nu ligger skibet her. NS Abadabadaj. Bag broen tårner sig en underlig bule Hamed ikke har set før på skibe, måske er det her atommotoren putter sig.

Hamed nærmer sig, kan se flere gå travlt omkring på dækket, forbereder noget. Travle fokuserede, i færd med at montere hvad der ligner en enorm parabol på toppen af broen.

Hamed går op til den korte landgangsbro. En kvinde kommer gående, inuit eller asiatisk udseende, på vej ned. Stopper og kigger spørgende på Hamed. Han har haft for travlt med at blive jagtet til at have tid til at forestille sig den forestående situation. Det er måske meget godt - det virkede skørt men sejt da Yuri dansede - nu virker det komplet åndsvagt. Ingen tid, bare dans.

"Hej," siger kvinden venligt.

Hamed siger ingenting, kigger fast på hende, i performance. Han løfter det ene ben op i tranepositur, samler armene over hovedet. Tager et enormt krabbeskridt med det løftede ben, slæber dødt det andet. Klap klap klap."

Kvinden ændrer ikke en mine, tager fronten af hendes No Futuro tshirt i munden og begynder at tromme, mens hun mumler marsellaisen, kun et par strofer. Ser spørgende på Hamed. Hamed nikker, og tøver.

"Velkommen ombord", smiler hun, og giver Hamed hånden. "Jeg hedder Laika".

Hun leder ham ad gangbroer til skibets bro. Hun åbner døren og går ind først. "Sue, der er pakke."

Hamed bliver gennet ind på broen, og møder Sue, en lille korthåret dame med et skarpt blik. Hun smiler.

"Jeg så du dansede, det var ikke så dårligt. Fin stil. Très sympathique."

Hamed skynder sig forlegent at trække mappen op af tornysteret. "Jeg har denne med til jer." Rækker den frem.

Sue tager mappen uceremonielt og åbner den. En skærm lyser op, blinker spørgende. Hun plukker et lille stik fra sit bælte og stikker det ind i en lille port, taster 23 cifre ind meget hurtigt. For

hurtigt. Hun prøver igen, bander, drevet af trangen til at taste meget hurtigt. Det klonker, en lille låge kan nu åbnes, ud hiver hun en lille rektangulær sølvvæske. Hun giver den forsigtigt til Laika, der plokker nogle kabler i den og taster på skærme.

"Hash passer, det hele tjekker ud." Hun smiler til Hamed. "Godt arbejde".

"Tak. Jeg hedder Hamed." Står lidt og vipper.

"Vil du gerne se hvad du har bragt os?" Laika taster.

"Det er meget værdifuldt", Sue skubber Hamed hen så han kan se hvad Laika laver på skærmene, "prøv om du kan gætte hvad det er."

Laika er ved at pakke data ud, fra Hameds mappe formodentligt. Taster forskellige init kommandoer i et command line interface. En masse tekst ruller over skærmen, til sidst blinker en enkelt linje hvidt på sort:

< BitState er live.

"Det ligger kun lokalt nu. Når vi seeder protokollen i æteren bliver det fra havet, via antennen og satellitter. Så spreder den sig." Laika åbner en browser på en localhost url. "Så, nu kan du prøve," hun flytter sig, giver Hamed pladsen.

Hamed kigger på en næsten blank side. Øverst står der med små monospace seriffer: BitState. Lige nede under, et link: Bliv borger.

Hamed har hørt de gamle fortælle om dengang der var processer. Dengang statsløse kunne ansøge om asyl, opholdstilladelse, familiesammenføring, statsborgerskab. Statsborgerskab. Det ultimative privilegie.

Hamed trykker på linket. Et bot interface dukker op på skærmen. Stiller et spørgsmål.

< Hvad er dit navn?

Hamed skriver:

> Hamed Mansur

< Velkommen til BitState, Hamed. For at kunne identificere dig, skal du lave en privat nøgle. Rør ved skærmen.

Hamed skærver op til NS Abadabadajs samlede besætning, der pludseligt alle står og kigger. De nikker opmuntrende.

Hamed lader tre fingre køre over glasset. Berøringen sender farvede bølger over skærmen.

< Mere.

Hamed klimter febrilsk med ti fingre. Hele skærmen skvulper i farver.

< Tak. Indtast et løsen.

Hamed er god til kodeord. Koden til hans skærm er "Kræng fladerne op maskine!".

Hamed tænker lidt. Og taster.

> Aberne fra Nineveh

Maskinen svarer med det samme.

< Tak. Din private nøgle er klar. Den bør opbevares et sikkert sted.

En lille boks ved siden af skærmen virrer og spytter en lang rulle papir ud. Boksen bider enden af og den falder ned på bordet foran Hamed. Han tager den, øverst står der

-----BEGIN PGP PRIVATE KEY BLOCK-----

efterfulgt af linjer med

hmkYHxBJ5HoLfD2I9y38eGrwHDZ8adLF1Kgn0zu+L6kZ0HnCbzOSY6m2d0xKsIc
Zq1onvZ0R7mSdDXTqbmFb5NCrmt7BcWOQ1GkDSm9DL2tbLNZnvxxHDo2u4uPpCQj
3D0645kz2kAD0CjA0/XYr7jWllaf/zUefpw56pQ9R0A7VsdfvP5QUgacrQGlvJWl

rundt og rundt i den lille rulle papir.

Det her er kryptografi, noget helt andet end bare at have et kodeord. Hamed ved kun lidt om det, men han ved at hvis det her ikke bare er for sjov, kommer han til at taste disse tusindvis af karakterer ind ét af gangen. Men måske er det bare for sjov.

Hamed kigger op på Laika. "Er det et spil?" Han ved lige så snart at han spørger, at det ikke er. Alt hvad der er sket giver kun mening hvis det her er alvorligt. Pisse alvorligt. Af med hovedet alvorligt. Karneval hver dag alvorligt.

Hun smiler oprigtigt, "På en måde. Gæt igen."

Hamed folder rullen fladt og skubber den i en sikker lomme.

Skærmen blinker

< Velkommen bitizen Hamed. Du er nu borger i Bitstate. For at aktivere dine fulde stemmeret skal tre bitizens kryptografisk bekræftige at de bevidnede din optagelse. Du skal angive ydermere tre konfidenter som sikkerhed.

< Som borger i bitstate modtager du borgerløn. Du opkræves 50% af din borgerløn i skat. Det koster 100 b-mønter at aktivere dit bitizenship. Den nuværende borgerløn før skat er på 3 bmønter om måneden. Bitizens deler solidarisk profit, kryptografisk garanteret. Læs mere([link](#)).

< Du stiller cpu cycles, og memory tilgængelig for bitstate. Du stemmer i bitstate. Bitstates bitizens bestemmer hvad det skal bruges til.

< Læs Bitstates [faq/grundlov\(work in progress\)\(link\)](#). Læs Bitstates [feature-liste\(link\)](#), [alpha features\(link\)](#) og [kommende features\(link\)](#).

Se [bitizens\(link\)](#). Vælg forsamlinger du vil stemme i([link](#)). Angiv interesser/ekspertise([link](#)). Smit verden([link](#)).

Til sidst stod der

< BEFRI JORDEN!

med små kapitaler.

Hamed stirrer på den sidste sætning. Prøver at rumme det. Klikker på linket til featurelisten. En lang række punkter vælter ned over skærmen. De var alle grå - planlagte, men ikke igangsatte. Måske. Hameds øje falder på

- Planetær sygesikring

og

- Universel bevægelighed

Han ruller:

- Oceanografisk genoprettelse

og

- Noosphere - kredsløbsbevidstheds-sensornet.

og ruller:

- Weaponized håb: Taktisk metafysik.

og

- Ekstrem tilpasningsparathed.

Og til sidst det mest mærkelige:

- Universelle menneskerettigheder.

Hamed klikker tilbage. Klikker på "Se bitizens", der står:

"Der er - 1 - bitizens."

Derefter følger et ikon af en lille blå fisk. Hvorefter der står:

"Hamed Mansur".

"Hvad fanden," Laika begynder at taste, "han er jo sgu den første. Han er den første i seed-protokollen."

Overraskede udbrud igennem lokalet. Nogen spørger, "er det ikke bare en testversion på localhost?".

Hamed ligger mærke til at Sue holder sig for munden - hun griner. Laika taster febrilsk, "jo det er bare en testversion, men det er den endelige protokol, han er defineret i den universelle hukommelse, hans hash er en del af det nu." Hun stopper med at taste og kigger op på Hamed med vilde øjne, "det begynder nu."

Sue kan ikke holde sit grin inde længere, hun hiver ham op af stolen og begynder at svinge ham rundt i en dans og skråler noget der måske er en fransk-arabisk call-answer folkevis. Folk begynder at klappe i takt, og huje og danse og kramme.

Hamed går langsomt ud på midten af Langebro, i solens refleks på spejlbygninger og vandet, suser tusindvis af cykler forbi. Hamed stopper et cykelbud i fart: "Hej, undskyld min skærm er død, jeg har noget der skal bringes".

Buddet stopper, en pige klædt i sort, med budfirmaets navn trykt i sort, "uden skærm, hvordan vil du betale?"

"Modtager betaler, 200 penge, uden spørgsmål," Hamed rækker om i sit tornyster, trækker den konvolut han har foldet af sølvpapir, og lagt sin bitstate private key og bitmønt adressen på dagslønnen. "det er bare den her, sorry det er en nødsituation." Hamed rækker sølvkonvolutten frem, rystende, hun tøver, men tager den.

"Det er langt ude, men ok, what evs. Hvor hen?"

"Til Kejser Åge, på Kejser Åges arbejdsformynderi, Camp C."

"Jeg kan desværre ikke køre ind på Camp C uden tilladelse - off limits."

"Det er seperat indgang til Kejser Aages, efter hovedindgangen. Du banker bare på ..."

"Ok dude." Og så er hun kørt, i gal spurt ned af broen.

Hamed tager sin folieomsluttede skærm og pakker den ud. Imens den begynder at bræge og blinke, ligger han den i rygtornysteret og ignorerer den. Under ham padler og stager megapontoner med flydende haver og ad hoc bjærgning forbi. Råbene fra vandarbejderne gjalder under de hævede gangbroer imellem skarpe tårne af postkausale finansimperier.

Efter de havde hujet om bord på NS Abajbjajajadaj, ville alle også oprettes med det samme, være nogle af de første. De første 15 bitizens blev oprettet, og angav alle hinanden som vidner på hinandens oprettelse, alle ville have Hamed som vidne, og de oprettede forbindelser i protokollen, som var de gamle venner. I al hurlumhejet have Sue trukket Hamed til side og stukket ham endnu en strimmel papir hvor der stod 1LES6Qsx2DkpC4cU7wuxDw9wQdLFPwwYMt, hun sagde det var adressen på hans løn. Hun fortalte at NS Ababasha skulle sejle om aftenen og ville seede bitstate protokollen op igennem Øresund, at de skulle have mindst 100.000 seedere før protokollen ville være bæredygtig. Hun havde bedt ham sprede ordet til venner og familie og kindkysset ham afsted.

Hamed vender sig mod trafikken og ser glimt af euroblåt der maltrakterer cyklernes flow for foden af Langebro. Som immunsystemets t-celler der angriber fremmedlegemer søger de direkte mod Hamed. Der

er 12, en hel enhed, i en underlig stilhed når Hamed at tænke hvad fanden det egentligt er han har gjort.

Hamed træder væk fra broens rækværk og tager hænderne over hovedet. Droner bliver kastet op og søger mod Hamed, ingen advarsler denne gang, Hamed når ikke at råbe at han giver op, bare 4 par strømførende nåle skudt fra luften ind i Hameds bløde kød. Og smerte.

"Æslet er nede. Æslet er nede. Tjek hans lommer", og fingre der borer sig ind i lemmer og slæber. Det bløder fra næsen. Hamed prøver at tørre den, men han kan ikke bevæge armene.